

Regeringen og Folketinget kan jo til hver en tid beslutte sig for igen at revidere loven, f.eks. når man får udspillet fra Det Ethiske Råd, og regeringen vil da også tillade sig, når vi har rådgivningen fra Det Ethiske Råd, igen at vurdere, om der er brug for yderligere ændringer af loven, sådan som den nu foreligger.

Men jeg synes, det er i orden, at Det Ethiske Råd tager sig god tid, og at de tager den fornødne tid, de mener der skal til, også fordi vi faktisk har en lov, der helt grundlæggende fungerer udmærket.

Så er der nogle ændringsforslag, som jeg gerne vil gøre nogle få bemærkninger til.

Det første ændringsforslag, jeg skal kommentere, er ændringsforslag nr. 2, som også har konsekvenser i form af nr. 13, 22, 27 og 32. Det handler om at ophæve parforholdskravet i lovens § 3.

Hertil vil jeg gerne sige, at regeringen valgte ikke at fremsætte et tilsvarende ændringsforslag til loven, som den nu er lagt frem fra regeringens side, og det hænger jo sammen med, at Folketinget allerede to gange har stemt det forslag ned. Også det her Folketing med den sammensætning, Folketinget har efter 1998, har faktisk på regeringens vegne allerede taget stilling til det forslag og stemt det ned, og derfor fandt vi sådan set i regeringen, at det ikke ville være venligt på ny at fremlægge et forslag om ophævelse af parforholdskravet for Folketinget. Det kunne blive anset for at være unødigt trætte af Folketinget, og det ønskede regeringen ikke.

Men når forslaget nu ligger som et ændringsforslag fra et af partierne, er regeringen naturligvis indstillet på helt at følge den politik, regeringen hidtil har fulgt på området, og stemme for det ændringsforslag og med de ændringer, der er en konsekvens af dette ændringsforslag.

Når det drejer sig om ændringsforslaget fra Venstre, ændringsforslag nr. 4, og også i virkeligheden ændringsforslag nr. 6 fra Kristeligt Folkeparti og Dansk Folkeparti, eller i hvert fald støttet af Dansk Folkeparti, omkring de sociale kriterier, vil jeg gerne gøre Folketingets medlemmer opmærksom på, at hvis man ikke allerede har fundet det, ligger der henne i boksene i sidegangen en kopi af et brev fra mig. Brevet indeholder det svar, jeg har givet Sundhedsudvalget på spørgsmålet om, hvad regeringen mener om forslagene, og jeg vil gerne opfordre medlemmerne til at orientere sig lidt nøjere om det. Men jeg skal her ganske kort redegøre for, hvad det er, det går ud på.

Det, forslagene drejer sig om – ændringsforslag nr. 4 og nr. 6 har samme karakter – er, at man ønsker, at en læge, der har mistanke om misbrug hos en kvinde, som ønsker behandling med kunstig befrugtning, eller har en formodning om, at forældrene ikke vil kunne tage vare på barnet, i en sådan situation kan indbringe sagen for Adoptionsrådet med anmodning om en vurdering af parrets forældreegnethed.

Jeg vil gerne gøre Folketingets medlemmer opmærksom på, at det grundlæggende princip i sundhedsvæsenet er, at der er lige adgang til behandling, og at den er gratis for enhver. Siden udviklingen af kunstig befrugtning har amterne tilbudt denne behandling på linje med anden sygdomsbehandling, og at indføre sociale kriterier ud over, hvad lægerne allerede har pligt til – det skal jeg vende tilbage til – vil således være et direkte brud på princippet om ligebehandling i sundhedsvæsenet.

Diskussionen om anvendelse af andre kriterier end de rent lægelige går jo helt tilbage til 1997, hvor Folketinget behandlede loven om kunstig befrugtning for første gang. For at belyse spørgsmålet om ikkelægelige kriterier blev alle landets fertilitetslæger i juni 1997 opfordret til at orientere Sundhedsstyrelsen, såfremt der måtte opstå situationer, hvor lægen anså ikkelægelige faktorer for at udgøre et væsentligt problem i forbindelse med behandling med kunstig befrugtning. Men der har ikke været indberetninger til Sundhedsstyrelsen om denne type problemer siden da, og de to eksempler, der henvises til, hvor børn er blevet tvangsfjernet, stammer begge to fra 1996 og skyldes altså forhold, som var til stede inden lovens ikrafttræden i 1997. Og der er som sagt ikke kommet nye sager frem – i hvert fald ikke sager, som Sundhedsstyrelsen er blevet bekendt med – på trods af den opfordring, der blev givet til landets fertilitetslæger.

Med hensyn til lægens pligter i forbindelse med behandling med kunstig befrugtning er de beskrevet i Sundhedsstyrelsens vejledning fra september 1997 om kunstig befrugtning. I den vejledning står der, at lægen skal foretage en helhedsvurdering af kvindens samlede helbredstilstand og skal informere kvinden om de risici, der i de konkrete tilfælde er forbundet med svangerskabet og fødslen og også kan være til stede for fosteret og for barnet efter fødslen. Her er hensynet til barnet altså også inde i billedet, og lægens rådgivning skal være ærlig og fyldestgørende og skal også tage kvin-